

Na druhu Nedželu Adventa.

Ty jyl moj nadny Esudnik bycz,
 Dy; bd'esch so sjewicz Esudu,
 Moje Meno wtwojich Knihach mjecz,
 Kaj lubisch twojemu Ludu,
 So ja smojimi Bratrami
 Bych stobu schoł ktej Sbožnoszi,
 Kotruž ty nam sy dobył, Hamen!

Dyž ja wopomnju, Kneže Jesom Kryscheže, so Nebjo a Semja sabinyč budža, a ja so jeno two-
 jeho Słowa psches Wjeru djerjeć mam: Da spomnju ja na to Słowo, kotrež prajil sy: Dyž
 człowski Ssyn pschindž budže, hacž budže won tejj Wjeru na Semi namakacz? Moj
 Kneže a moj Božo, ty pschepytasch a snajesch me, tebi niczo potajene neje, ty schitko wjesch, sčto we
 Gzloweku je. Kneže, ty wjesch, so tola we mojej Wutrobi Schkrjeczka Wjery je, so ja cje lubo mam a
 so ja Sbožnosz staram. O Kneže, ty moznj Pomozniko, sđerž mi ton Schaz, moju Wjeru, twoj
 krasny Dar, a swarnuj moje Dowjerenje, so by nesahasto. O ty swjerny Pastyre mojeje Dusche, laj
 tu ja twoja slaba Bowedziczka sym, a pschewyam na tym Sswjeczi, ty snajesch schitku Strachotu a Pes-
 nosz mojih Nepscheczelow. Laj moj Kneže, Satan me žada, so by me kaj Pschenzu posyłł. O prosch
 samne, moj Sbožniko, so by moja Wjera nepschestała. Laj Sswjet me wabi, a mi pokazje Poschty tych
 Woczow, Poschty teho Gzjela, a hofartne Žiwjenje, a swoje lefne Rhodjenje. O wobtwerdž me, moj
 Kneže, so bych na jich Rospuczje nepschischol! Moje Gzjelo a Krej je pokazene a ma pschezo Poscht na swjetny
 Bucž. Regjeruj me psches twojeho swjateho Ducha, sđerž me we twojej Bojoszi, nepuschč me, so bych tebe
 nepuschčzil! Swarnuj me, so by moja Wutroba wobežezena nebyła snelscheszjianskimi Staroszemi, ale sđerž
 me we Wjeri a wdobrem Sswjedomnju, so bych strožby byl, nuternje so modlił, tych Rhudych nesabył a schjed-
 nje na tu posplenju Trubu a Łosj teho nestworeneho Sandžela posluchal! Tu Kwilu pak, moj Kneže, dokelž
 swojim Pschichodom woczakujesch, da daj, so bych tebi a mojemu Blischemu sluzil, a dyž so tebi spodoba, sbož-
 nje dokonjal! Polož tejj naschim Djeczom tu derje safluzenu Schtrafu, sđerž jim twoje Słowo, a dyž twoj
 Gzaj pschindže, da pschineš je Madu sa nami, so bychu woni snami ktej wjecznej Sbožnoszi nuž schli. Sa to
 zemj njetko Boha prosyč we nuternym Wotže naschu a Kyrlišču.

Szenje na druhu Nedželu Adventa, pola Luk. na 21. Stawi.

A Zejchi budža na Słonzu, a na Mjebazu, a na Wjesdach, a na Semi budže
 so Ludjom styskacz, a nebudža wedzicz, sčto czinicž, a Morjo a Žolny budža schu-
 micž. A Ludjom budže so seznuč psched Strachotu a Woczakowanjom tych Wjezow,
 kiž na Semju pschindž dyrba: Pschetoz tejj Nebesow Mozy budža so nucž. A tedy
 budža widzicz człowskeho Ssyna pschindžo we Wrocželi, swulkej Mozu a Krasnoszu.
 Dyž so pak to schitko budže sapoczecz, da ladajče horje, a posbjencze swoje Łowy,
 tehodla, so so wasche Wumozjenje pschiblizuje. A won prajesche jim Pschirunanje:
 Poladajče na Figowz, a nawschitke Schtomy, dyž so njetk pukaju, da to widžo
 samy wot sebe wjesze, so njetk ljetny Gzaj blisko je. Tak tejj wy, dyž widzicz bu-
 dzecze te Wjezy so sapoczecz, da wjesze, so Bože Kralestwo blisko je. Sawjernje
 ja praju wam: So ta Schlachta nebudže sajudž, hacž so to schitko stane. Nebjo
 a Semja budžetej sabinyč, ale moje Słowa nebudža sabinyč. Ladajče so pak,
 so wasche Wutroby nebudža wobežezene s Wobzranstwom, s Wopilstwom, a se Sta-
 rosžemi teje Žiwnosze, a ton Džen was nepschekwatał. Pschetoz runje jako polecžena